

Sygn. akt V U 2081/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2013 roku w Kaliszu

odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 6 listopada 2012 roku Nr (...)

w sprawie R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 6 listopada 2012 roku znak (...)w ten sposób, że ustala, iż odwołujący R. S.ma prawo do obliczenia świadczenia przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 231,74 % poczynając od dnia 1 sierpnia 2012 roku .

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., przyznał R. S.rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia 1 sierpnia 2012 roku, stosując do obliczenia wysokości świadczenia ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 158,21%.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył R. S. wnosząc ostatecznie o zmianę zaskarżonej decyzji i przeliczenie świadczenia wskaźnikiem 231,74% od daty nabycia prawa do świadczenia tj. od dnia 1 sierpnia 2012 roku. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 6 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., załatwiając wniosek odwołującego R. S.z dnia 22 sierpnia 2012 roku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznał to prawo od dnia 1 sierpnia 2012 roku, stosując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, zwany dalej wskaźnikiem, w wysokości 158,21%. Powyższy wskaźnik obliczony został w oparciu o wynagrodzenie z 10-u kolejnych lat kalendarzowych, wybranych z 20-u lat poprzedzających rok złożenia wniosku o świadczenie, tj. z lat 1992-2001 przyjmując zarobki za lata 1992-98 takie jak przy ustalaniu wartości kapitału początkowego a za lata 1999 – 2001 z wydruku z (...). Tymczasem we wniosku o rentę, odwołujący powołał się na wynagrodzenie z lat 1997-2007. Nie przedłożył jednak dokumentacji zarobkowej za lata 1999-2007. Do odwołania złożonego w grudniu 2012

roku, odwołujący dołączył zaświadczenie pracodawcy na druku Rp-7 wskazujące na osiągnięte przez odwołującego wynagrodzenie za pracę w latach 1998-2007. W oparciu o te dane ZUS przeliczył odwołującemu wysokość renty stosując nowo obliczony wskaźnik 231,74% od dnia 1 grudnia 2012 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 133 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia. Zastosowany w zaskarżonej decyzji wskaźnik w wysokości 158,21% został obliczony częściowo w oparciu o przedstawione wcześniej zaświadczenia o wynagrodzeniu, a za okres od 1999 roku – w oparciu o dane z informatycznego systemu emerytalno – rentowego. Zastosowane przez ZUS w kolejnej decyzji wielkości powinny być znane organowi rentowemu a to z tej przyczyny, iż wielkości te odnoszą się do okresu od stycznia 1999 roku gdy zaczęły obowiązywać zasady związane z prowadzeniem kont ubezpieczeniowych zawierających również dane co do wielkości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Stanowi o tym wprost przepis art. 33 ustawy z dnia 13 listopada 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Czynności ZUS, po tym jak w grudniu 2012 roku odwołujący przedłożył zaświadczenie zakładu pracy pozwalają na stwierdzenie, że stan tego konta był zgodny z tymi danymi, które w zaświadczeniu podał zakład pracy. Tymczasem z danych przekazanych przez system informatyczny ZUS przy pierwszorazowym obliczeniu renty wynikały z wielkości w kwotach minimalnego wynagrodzenia.

Niezależnie od powyższego, obowiązkiem ZUS było wskazanie wnioskodawcy braków w dokumentacji zarobkowej, skoro we wniosku o świadczenie wskazane były lata 1997-2007 jako okres, z którego mają być brane zarobki dla ustalenia wskaźnika, i pouczenie, że niezuzupełnienie jej w określonym terminie spowoduje obliczenie wskaźnika z innych lat niż lata wskazane we wniosku.

Z akt rentowych nie wynika, aby ZUS, po złożeniu przez ubezpieczonego wniosku o rentę w dniu 22 sierpnia 2012 roku, a przed wydaniem decyzji ustalającej prawo do świadczenia i jego wysokości (obliczonej od innej podstawy niż wskazał ubezpieczony we wniosku), przeprowadził prawidłowe postępowanie, a w szczególności przeprowadził dodatkowe postępowanie wyjaśniające. Obowiązek przeprowadzenia takiego postępowania w okolicznościach sprawy nakładały na organ rentowy choćby przepisy wykonawcze do ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń, organy rentowe są obowiązane do informowania o warunkach i dowodach wymaganych do uzyskania świadczeń emerytalno-rentowych oraz do udzielania pomocy przy ubieganiu się o te świadczenia. Nadto, z § 33 ust. 2 powołanego rozporządzenia wynika, że organ rentowy wydaje decyzję w przedmiocie prawa do świadczenia i jego wysokości w okresie późniejszym niż 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji (art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) w sytuacji, gdy z przyczyn niezależnych od organu rentowego decyzja nie mogła być wydana w wyżej zakreślonym terminie z powodu konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego. W tych wypadkach decyzja powinna być wydana niezwłocznie po uzyskaniu wszystkich potrzebnych danych od zainteresowanego, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu dodatkowego terminu wyznaczonego przez organ rentowy celem przedstawienia niezbędnych dowodów. Z powyższych przepisów wynika więc, że obowiązkiem organu rentowego jest przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego, a w szczególności wyznaczenie wnioskodawcy dodatkowego terminu celem przedstawienia niezbędnych dowodów.

W rozpoznawanej sprawie błąd organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie polegał więc na tym, że za podstawę wymiaru renty organ przyjął, wbrew żądaniu wnioskodawcy, podstawę wymiaru składki z innego okresu niż wskazany we wniosku o świadczenie lecz na tym, że w ogóle zaniechał przeprowadzenia dodatkowego postępowania, celem wyjaśnienia, czy ubezpieczony posiada jakiegokolwiek dokumenty potwierdzające jego zarobki z okresu przypadającego od stycznia 1999 roku oraz nie wezwał ubezpieczonego do ich przedstawienia. Wniosek o rentę, złożony w sierpniu 2012 roku, był, w gruncie rzeczy, niekompletny, skoro wnioskodawca wyraźnie sformułował w nim żądanie ustalenia podstawy wymiaru renty według przeciętnej podstawy wymiaru składek z lat 1997 - 2007, gdy tymczasem w aktach będących w posiadaniu organu rentowego brak było

dowodów stwierdzających wysokość podstawy wymiaru takich składek od stycznia 1999 roku. W tej sytuacji organ rentowy powinien poinformować wnioskodawcę, iż w aktach sprawy o ustalenie wartości kapitału początkowego nie ma stosownej dokumentacji pozwalającej ustalić wysokość renty zgodnie z żądaniem wniosku i wyznaczyć wnioskodawcy dodatkowy termin celem uzupełnienia dokumentacji płacowej. Dopiero w razie bezskutecznego upływu określonego w ten sposób terminu organ rentowy był uprawniony wydać decyzję ustalającą wysokość świadczenia emerytalnego w oparciu o inną podstawę wymiaru niż wskazana we wniosku. Błędem organu rentowego jest nie tylko błąd rachunkowy, merytoryczny lub interpretacyjny, lecz jest nim także niedopełnienie wynikającego z § 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku obowiązku informowania o warunkach i dowodach wymaganych do uzyskania konkretnego świadczenia emerytalno-rentowego oraz do udzielania pomocy przy ubieganiu się o to świadczenie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 1998 roku, III AUa 264/98, OSA 1999 nr 2, poz. 11).

Mając na uwadze przedstawioną wyżej analizę prawną, sąd, w oparciu o cytowany wyżej przepis art. 133 ust. 1 pkt. 2 cytowanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach, orzekł jak w sentencji wyroku.